

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z, njebjes mana
Njeh ćl khmana
Žiwnosćje;;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšćinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njeđžela Invokavit.

Mat. 16, 21—26.

Nasch czař je wobnježeny wot snamjenja kšćizja. Šdyž na wjetšce dwórnišczerjo pschindžesch, tam wohladašch mužow a žony, klž czerwjeny kšćiz na rukawje noscha: Woni s czerstwymi a wohrjewaznymi napojemi tych wofšewja, kotřiz šo franjeni s bitwišczerja wróćza. A wosy tam steja, se wschej móžnej lékařskej nadobu wuhotowane a tehorunja s czerwjonym kšćizom wusnamjenjene: w nich šo czeržkosranjeni rjekajo do kšćorownjom woža. A by-li ty won pschischoł k ranju abo k wječzoru, hdžez šo krawne bitwy bija, dha by tam widžal wulke półne lazarethy a na jich kšćesche daloto widomnu bělu kšćorhoj s czerwjonym kšćizom: hžom tak někotry wofšabnjeny, jawutlenny wojak je tutón czerwjeny kšćiz s rozwojebelenym woblicžom powital a džakuje šo jemu ša šdžerženje šwojeho žiwjenja. A drugi kšćiz klž widžisch, tón je cžorny se ššěbornej kromu: želesny kšćiz klž. Lubje wón šo šyboli na wutrobnje smuzneho wojaka: žaneje bojoseče njeje šnak, je šurowej šmjerczi do blědeho woblicžja hladał, bšsche šwólny, šwoje žiwjenje dacž ša tebe, luby cžitarjo, klž ty tu domach w měrnej krajnje bydlišch. Tola Bóh, wodžer bitwy a cžłowškeho wofšuda, jeho šwarnowa psched nahlej šmjercžu, a želesny kšćiz klž nětko teho rjeka wusnamjenuje. Dnyš a dnyš tež dostawamy s dalokeho pola fotografiju: jednory row na luzzy abo pod ščtomami, a na tutym rowje drjewjany kšćiz: prosteho wojaka pilna ruka je jón

s lubosežu šhotowala lubemu, njesapomnitemu towaršcšej. klž spi w dalokej semi. A wjele, wjele je tutych kšćizow, šdyž budže šako šloty měr, dha budžemy k nim pućowacz, šo bychmy tam cžichu modlitwu wuspěwali a se šyšami krjepili a s rōžicžkami pschili tu rolu, kotraž to pošlednje šmjertne nam njesapomniteho kšćowa. Šisčezje dalšchi kšćiz pač my wschitzy šnajemy a šacžuwamy, my tu domach a cži naschi tam wonkach, to je tón njewidomny kšćiz w naschej wutrobje. Wschitke tute kšćize, wone šu wobraš, snamjenja tamneho jeneho kšćizja na Golgatha. Šo bychmy šo tola psches kōždy kšćiz, njeh jón widžisch se šwěcžazym abo šyšojtm wóćžkom, njeh jón šnutška bolosčžiwjeje wutrobny nošyšch, cžahnyčž dali k temu jenemu kšćizej tam na Golgatha. Nunje dženkšnischa njeđžela se šapocžatkow pošćneho cžarja nař dopomina na Anješa Ješom Šhrysta cžerpjenje a wumrjecze na kšćizju, ša nař hrěšćnych, šhubjennyh cžłowjekow k naschemu wumožanju, k naschej wěcžnej šbōžnosćzi; kaž kšćutny pošćny předač cžze dženkšnischa njeđžela Invokavit k nam rēcžecž, kšćutne pošćne předomanje nam džeržecž; šo by šo wone nam wschitkim k njesapomnitemu dopomnjecžu kēžžbliweje wutrobny šašcžepilo!

„Ty šy Šhrystuř, žiweho Bóha Šsyn“, bšsche Šchiman Pětr k šwojemu mišćtrej Ješuskej rjekł w mjenje šwojich šobuwucžobnikow. Woni běchu jeho prawje dopšnali. Duž wón jim nětko šwój pschichod šjewi a počza rēcžecž wo šwojej šmjerczi, wo šwojim kšćizju, kotryž wón, tón šwjaty Šsyn Bōži, nješe ša wschitkich cžłowjekow:

„Wot teho sameho časa poča Jezuŝ a sjeimi swojim wuczobnikam, so wón ma hič do Jerusalema a wjele četrpicz wot staršich a wyschich měšnikow a pišma-wuczonych, a so budže morjenu a na tšeczi džen sašo stanyč.“ To bliske dželenje, to wumrjecze a šnano ženje sašowidženje, kajki sačisčez dyrbjesche to na tych wuczob-ni ow činicz! Trochu šrudny, poražazy. Dotal běchu ta^t sbožowni w jeho rošwješelažej bliskosčzi, žaneje staro-sčze njemějachu, pschezo pomoz pola njeho namačachu. A to wscho dyrbjesche šo nětko nahle škónčicz. My rošymimy tu bo^losčz wuczobnikow. Myšl pol lěta wróczo, na šapoczatk wójny! Tak někotry nan, kiž mějesche čzjódžiczklu njesastaranych džeczi; tak někotry šyn, wješele a podpjera sestarijeneju staršcheju, wuhlada tehdy čzčkli pschichod psched šobu! Dotal běchu šo tak derje měli, mějachu, šchtož trjebachu; njetrjebachu šebi po ničim žadacz. Duž dyrbje-sche nětko wón, kotryž jich wschitkich sežiwu, a nad kotrymž mějachu šwoje wješele, wón dyrbjesche čzahnyč po dalokim puczú tam, hdyžž někotryžkuli šwoje žiwjenje wostaji. Wschitke wójnske wobčežnosčze: parowanje jědže a picža, maršchirowanje wo dnjo a w nožy, nadběhowanje nje-pscheczelskich wobtwjerdženjom, krejroslecze a wumrjecze, to wscho wón psched šobu widžesche. O tak štyštkno bu jemu wočoło wutrobny, tak štyštkno pač tež nam, kotšiz my tu domach wostachmy. Šlajcze, runje tak štyštkno kaž nam, tym šawostajenym pschuwušnjym šo rošžohnowazeho wojaka, tak je tež Šhryštušowym wuczobnikam wočoło wutrobny, jako wón štupi na šwój bolosčziwuy pucz čzčpjenjom. Njech je wulka ta lubosčz mješ nami a tym, kiž je won čzahnyč, wjetšcha je hišcže ta lubosčz, kiž Jezuša a jeho wuczobnikow wjasasche; wjetšcha tež jich bolosčz, jako šhonja, šchto na jich wulkeho mišchtra čzaka. A wjetšcha hač ta bolosčz, kotruž je nam něčzišcha wójna činila se šwojim hórškim dželenjom, se šwojimi njelicžomnymi wo-porami čzłowškich žiwjenjom, wjetšcha dyrbi nam, wošebje nětko w poštnym čzaku, byč ta bolosčz, so dyrbi tón njewinowaty Šsyn Boži našchich hrěchow dla hič horje na Golgatha, so dyrbi wón šo šam woprowacz sa w hrěchach šhubjenu šwět. A tak hušto, hač na tuteho čzčpjazeho Jezuša hladašch š kšutnym wóčžkom, dha šam pschidašch: tak daloko šmy my čzłowjekoj se šwojim hrěščenjom pschicž dali, to njeje prawje wot naš, tak šo Jezušej seičž njemělo; dha čzchli tež my poštipicz a rjeknyčž kaž tamny Pětr: „Wóh čze šwarnuj, to šo čzi štačž njebudže“, na čžož pač Jezuš šo wobrocžiwšchi rjek-nje: „Dži wote mnje přecž, šatanašo, ty šy mi š pohór-schenju; pschetož ty njeměnišch, šchtož Bože, ale šchtož čzłowjeczne je.“ Pětr ma tu wěsčze tón najlěpšchi wot-pohlad, wón se šwojim lubym Šnješom na najlěpje měni a by jemu, kotryž njeje ničžo šle čžinič, to čzčpjenje rad šalutowač. My to rošymimy, to je čzłowške, kaž tón Šnješ rjeknje. Ale wono njeje bójške, wono je pscheczimo Božej radže. Šdyž mjehzy pschuwušni mlodemu wojakej wobaracz špytaju, so šo njeby do štracha podač, ale so by šo šchonowač, wjelež je možno, dha woni njepytaju šbože a derjehicze wóžneho kraja, dha je jich wotradžo-wanje dopokaš sa to, so čžedža woni to šwoje, to čzłow-ske. A hdyž Pětr tu Šnješej wobara, so by šebi šwoje žiwjenje šdžeržal a so šo njeby do štracha dač, dha tón Šnješ š teho widži, so tutón japošchtoč njeje hišcže sa tym pschišchot, wo čžo šo jedna, mjenujzy niž wo šeni-ske derjehicze Šjesom Šhryšta, ale wo wumoženje šwěta.

Tónle dobry wotpohlad pač by Šhryštušowuy pscheczimnič rad škašyl, kaž to widžimy na jeho špytowanju Božeho Šsyna w puščzinje. Runje tajke špytowanje Jezuš widži w Pětrowym wotradžowanju a duž rjeknje š njemu to wótre šlowo: „Dži wote mnje přecž, šatanašo, ty šy mi š pohór-schenju.“ Pětr njewobkědžbuje, so čže Jezuš š lubosčze do šmjercze hič sa našchu wěčnu šbožnosčz, runje kaž šynojo našcheho luda š lubosčze sa šwój luby wóžny kraj do šmjercze du, sa našche derjehicze šo wu-šrawajo. Kaž woni pscheczimo šwonšownemu njepscheczelej našcheho wóžneho kraja wojuja, tak Jezuš wojuje psche-cžimo hrěchej a pschewinje čžerta móž na šchizú na Golgatha. Kaž tam wonšach na bitwišchčach milliony, pschirunani š licžbu wobydlerjom našcheho šhžorštwa pač tola jenož čzjódžicžka, wojuja sa tych, kotšiz šu domach, tak je Jezuš wojowač, jenicžki sa wschitkich, tež sa tebe, a to jeno se šameje lubosčze, a wón dobudže psches šmjercž na šchizú; duž Šhryštuša widžimy tak hušto šchizowaneho.

W šnamjenju šchizú tež my dobudžemy; duž Jezuš nětk dale rěči wo šchizú šwojich pschiwškowarjom a rjeknje: „Čže-li šchto sa mnu pschicž, tón šo šam šapřej a wšmi šwój šchiz na šo a pój sa mnu! To šu jara wótre šlowa, a my nimamy žaneho prawa, jim jich wótrošč wjacž, a tamne wuškadowanje tych šamych, kotrež, na někoho abo na něšchto džiwajo, tule Šhryštušowu pschikašni šmjehči, to je šalschne. By-li předač wočoło tejele pschikašnje Šhryštušoweje wjele rěčezč čzchyl, jeno šo by čzłowjekam položil a jim to šhodjenje sa Šhryštušom trochu pschijomne a šnješliwe sežinič, so by škónčznje kóždy pschipošluchač šwoju duchownu lěnjosčz šabycz a š wěštej hordosčzu rjež mohč: dha wschaf našch jedyn tež hišcže šobu pschicž; by-li předač nježelu jenož šhwalicz čzchyl, tak je wscho čzłowške dželo w šandženym tyždenju tak derje šo štač, so dyrbjač Šhryštuš nad čzłowškim wobem-dženjom šwoje jašne wješele mēčž, a by-li předač šabyl, se wschej šhutnosčzu a wótroščzu napominacz š pschichod-nemu lěpschemu šhodjenju sa Šhryštušom, dha by žyle jeho předomanje podarmo byč, a nihdy jeho wošadni njebychu šapoczeli, woprawdže sa Šhryštušom šhodžicž, a šhutny poštny čzaf njeby na tym ničžo polěpschil. Ně, nad tym wuškim puczom, kiž do njebeš wjedže, šteja te šlowa: šapřej šo šam a wšmi šwój šchiz na šo! Šso šapřecž dyrbišch; šchto rěča to? Šawoč praži: „ja pojimam šwoje čželo“, so njebych nihdy sa šwětnymi wěžami hladač a pschi tym šabyl na wottuškny tónž njebeškeje šbožnosčze. A šchto dha měnišch? Wojač, kotryž čže dobyčž, šdaluje šo kóždeho rošpřoščenja šwěta a wscheje pschihódnosčze; štajnje wón wschu šedžblivosčz na to načžuje, so by nje-pscheczela pschimnyč a šbil, a wón njeboji šo pschi tym ani najhoržyšchich wobčežnosčžow, njeboji šo ani tyšaz-šróčžneje šmjercze, kiž jemu hrošy, hdyž wón jeno šebi dobyčžetšku šronu šašluži. Tak čžemy tež my šo wschit-lich šwětnych rošpřoščenjom a lóšchtow šdžeržecž, jako dobri šedžerjo Šhryštušowi šo šapřecž, wošebje nětko, we dwójzy šhutnym čzaku ludoweje wójny a šwjateho pošta. A njechamy šabycz Lutherowe šlowo: „Poščicž a š čžel-nym waschnjom šo pschihotowacz, je drje pěknuy šwonšny škut“, ale hłowna wěž je tola, so šwoju wutrobu psche-měnišch a wobnowišch psches šluboču pošutu a šylnu wěru, so sa šwěta wěžami wjazy ani šjawnje, ani mjelčžo šebi nježadašch, so šy, we šwěcže hišcže živy a w nim škut-

kujo, tola se śwětom hiżom hotomy, so swoje žiwjenje wjedzesch we śwětle węcźnosće. To nicžo lohke njeje; husto budzesch, hdyž chzesch sadwelowacz, błyshecź Anjesowe napominanje: wsmi swój kschiz na so! Hdyž pak wo kschizu błyschisch, dha masch swano hiżom doscź. Sda so czi tola, jako by wokolo tebe samy kschiz był a jako by wón runje na tebe so kopil. Druhich ludzi kschizit by ty, kaž wudawasch, rady nosył; wón so czi sda wjele lóžichi a pschihódnišchi dźyli twój. Tola pschestań i twojim stajnym mortotanjom: hdyž budza czi drusy swupowjedacz, shto so woni wscho sa czaś swojeho dolheho žiwjenja pschětracz dyrbjeli; tak so woni stali pod srudnymi wobstejnoscemi, wo kotrychž ty ani schkricźki nje wěsch; tak na psch. twoji bratija tam wonkach na krawonnych bitwischczach czerpja nusu cžela a dusche, mjes tym so ty tu domach w mērnej krajnje bjes starosće bedzišch sa cžopłymi khachlemi; dha so dohladašch, so so swój kschiz psches schklenzu widzil, kiž wscho powjetschi. Snjeś jeno se scžerpliwoscźu swój kschiz, wschał hišcže tak wulki njeje, so by so pod nim saduśnył. Snjeś rad nusu swojeje khudoby; starosć swojeho bohatstwa; swoje mandželstwo, hdyž je czi tež město njebeś helu shtowalo; swoje dźeczi, hdyž pscheposdže domidzišch, so budzišche kruzisnu pschecziwo nim pschemjescź dyrbjal; te srudne scžehwi swojich hrěchom, hdyž njejsy i cžakom pokutu cžinił; a njesapomni: wscha wobcženosć sama hišcže njeje žadny kschiz; to je wona halle potom, hdyž ty ju wot Boha k swojemu polěpschenju pošlanu widzišch a jo pod modlenjom i Božeje ruki bjerjesch. Glaj, rad so nosy tamny želesny kschizit, kotryž so dostanje dla khrobleho wojowanja sa wótzny kraj. Ale radšo dyrbjal so tola nosycź rjad rjany, pycha kschescžana, kschiz Anjesowy, kotryž njebeśch, so by njebeśtu kónu dostał. A by-li ty pod tutym kschizom runje wumrjel, dha njesabudź, shtož Jesuś praji: „Schtóž swoje žiwjenje chze sakhowacz, tón je shubi; shtóž pak swoje žiwjenje shubi moje dla, tón to same namała.“ Shto je to semske žiwjenje porno tamnemu sbóžnemu? Ani to najkrafnišche žiwjenje tu na semi njedoscžehnje tamne njebeśke; móžesch je stroschtnje shubicź, hdyž masch wěstu nadziyu na njebeśa. S teho rosynisch tež, so móžachu kschescžanszy martrarjo we wschitkich cžakach i wjebełoscźu do smjercze hicź: sady smjercze wschał jim kwasche to žiwjenje pola teho, sa kotrymž běchu tu swój kschiz nosyli. To cžakne žiwjenje tu hišcže njeje nasche najwyschische kublo; to wschitzy czi wjedza, kschiz je radzi sa swój lubowany wótzny kraj wopruja. Khrystuśa dla so drje nam nikomu to žiwjenje wjazny njewosnje; a tola, hdyž so wone swano nam jako khutnym kschescžanam psches hanjenje a wuśmēschenje swěta pschikrótschi, dha so njerudžny; pschetož shtóž swoje žiwjenje shubi Jesuśa dla, tón je namała. A komuž so psches swěta sawistnu hidu kubla žiwjenja bjeru, tón so njestróž, ale dopomni so na Jesuśowe słowa:

„Shto pomha cžlowjekej, hdy by wón runje zly śwět dobył a pak na swojej duschi schkodomal? Albo shto móže cžlowjeł k wumóženju swojeje dusche dacź?“ Wychu-li bebi wschitzy cžlowjełjo raz pschecź směli, shtož chzedza, dha by jich wjele bebi pjenjesy pschalo. Sa shtom nimale wscho bēha. Jako so psched 60 lětami we plónzohorznych žahlych puščinach Australsteje shtoto namała, dha so tam tyšazy shtopytazyh ludzi psched lacžnoscźu žalostnje sawutlili. A jako posdžischo powjescź dóndže, so w nawjecžornej polnóžnej Amerizy so sornjatka shtoto namałaju,

dha je so tam sašo rēka shtolacznyh ludzi wulała a woni so tam w sněsy a lodže smjeršli. A jastwa so so pjenile se shtostnikami, kschiz so shtoto dla jebali, kradnyli, morili. A shto czi pjenjesy pomhaja? Móžesch bebi drje rjane bydlenje kupicź a je wupyschicź i rjany wobrafami a krasnu nadobu do njeho jestajecz, móžesch so najžadnišchu draštu woblefacź a so i drohimi kamjenjami pschicź, a kralowste khłóschcženki na swojim blidže lubowacz a sa swěta wabjaznymi rospróschenjemi bēhacz, móžesch pak a budzesch tež najsterje pschi tym swoju duschu shubicź. Albo njedopomnišch so tu tak móžnje na tamneho bohacžka, kotryž halle potom pytny, so je swoju duschu shubil, jako po smjerczi wotuczi w heli a cžwili? Shto jemu nētko jeho mammon pomhasche? Nicžo! Wón bebi swoju duschu wjazny njewumóže. A by-li ty wscho shtoto a plēboro schērofeje a dalofeje semje, k temu wschitke parole a drohotne kamjenje na jenu wulku hromadu sypnył, ty tola ani duschu maleho džescža i tym wumóžil njeby, ta so kaž kóžda druga duscha wumóže jeno i drohej, swjatej krawu a i hórkim, njesawinowatym czerpjenjom a wumrjecžom Božeje Ssyna Jesom Khrysta. S teho pak widzišch, kello hódna je jenicžka cžlowška duscha, wjele wjazny, dźyli zly śwět, wjele wjazny, dźyli cželne žiwjenje. Hdyž tam na bitwischcžu tak nēkotry swoje mlode žiwjenje wudycha, dha na so to njetreba dale bolicź, hdyž jeno wěmy, so wón njeje swoju duschu sobu shubil; a směmy so tež teho nadzijecź, so tam tak nēkotry swoju duschu hišcže namała. A hdy by zly nasch lud w teje wójnje swoju duschu sašo namał, dha to wulke wójnske domapytanje njeby podarmo bylo, dha bychmy wjele wo žohnowanju wójny rēcžecź mohli. Shtowna wěz je kaž wschudže, tak tež w teje wójnje, so cžlowjeł swoju duschu namała a so swěta kubla parowacz nawuknje. Wēda, hdy by nawopał bylo! Shto dha na psch. pomha naschemu njepschecželej horkach w morju, hdyž chze wón wscho morjo wobknežicź a we wschitkich kónzach semje swoje kralestwo salozicź, hdyž wón pschi tym, kaž nowiny nam powjedaju, swoje swědomnje bóle a bóle womasja? A shto by wójakej pomhala, hdy by wón dobycžeršzy cžahnył hacź do kónza semje a bebi jedyn rjad po druhim na wutrobno tył, hdy by wón pschi tym tola psches pschestupjenje Božich kasnjow swoju duschu a tež njebeśtu kónu shubil? A shto by tebi pomhala, hdy by ty nētko w cžaku drohoty mēł bróžen polnu khlēba, a ty by kaž tamny bohaty bur pschi tym na swoju duschu sabnył? Ty móžesch we swěcže a se swětom daloko pschińcź, jara daloko, móžesch pak tež we nim a i nim swoju duschu shubicź. A twoja duscha je tola to jenicžke, shtož ma sa tebe waznoscź. Hdyž wumrjesch, shubišch wscho, shtož so mēł, dha je wscho jene, hacź so so židu wobleł abo platomu draštu, a sa tsžeczi lēt so lēdma hišcže na tebe dopomnja. Ale sa shtoto tyšaz lēt a do wscheje węcźnosće wscho i tym swiśuje, hacź smy bebi swoju duschu sžerželi. Jeno wumóžena, njeshubjena duscha dostanje sbóžne žiwjenje. Duž chzemy wosbeje tež tón póstny cžak k temu wužiwacz, swoju duschu bebi njeshubjenu sžeržecź, so, kaž nasch wulki mischtr Jesuś Khrystuś psches czerpjenje, psches kschiz a psches smjercź sstupimy do węcžneho sbóžneho žiwjenja.

Samjeń.

Kr. w H-je.

Sastup do póstneho čaka.

Sbudž ho, moja wutroba,
Sbóžnik t křmjerči czechnje;
Jemu daj na Golgatha
Swoje pschemodjenje.

Teho pucž dze do černjom,
Styřt a tšchnosč budži;
Wón chze křelich bolosčjom
Přez sa hrěchi ludži.

Slej, kať jeho wutrobu
Hrěje lubosč t tebi;
Twoju duschu njeřmjerčnu
Wona pscheje řebi.

Tebje dla wón t křmjerči dze,
Čžerpč křich a ranj,
So by ty byl, čłowjecze,
S Bohom wujednanj.

D duž pój a njetombž ho,
Sa Jesuřom křocžicž;
Junu budze psches njeho
Sso čži tróna škocžicž.

Schtóž tu w nusu, we křichu
Čžerpi s nim a řhodži,
Wón dze psches křich t žiwjenju,
Hdžez duch sbóžnosč řłodži.

Hrěchom, kotrež pschibichu
Křhřta na křich křwanj,
Něť ho řwěru hladacž tu
Budž mój nadawř prawj.

Nječ ja řwjeczu žiwjenje,
Kaž to Sbóžnik řada,
Dha psches jeho wumřjecze
Kčze mi Boža hnada.

Džak čži, Jesu, wuprajam
Sa wřchu bolosč žeru;
Tebje řtajnje w myřlach mam,
To mje wjedze t měru.

Ač, kať řym ja řbožomj,
Kať to duschu řima,
Hdžž ho wona póstne dnj
Křhřta křichu pschima!

K. A. Fiedler.

Čsi lěta w Ruskej.

Historiska originalna powjesč s Napoleonowjch wójnow.

Spřhal M. A. Kral.

(6. pokračowanje.)

Pschi dalejčanju wostajichmj kanonow řrimot na boku, pschetož mj řo wójřam bližicž nječachmj. řako běchmj něřajřu bahniččojtu řěřu pschekřocžili, pschińdžechmj řařo do černeho lěřa. Psches tónřamj dyrřjachmj wjele mil čžahnjčž, přjedy hacž řařo čłowřte wobydlenja nadeńdžechmj. řasche řoniki řerichu řubjenu řtaru lěřnu trawu, mj pať mějachmj přóřdnj řokřł. řaneho s nič tehodla nješarěřachmj, dokelž na jich řhřibjecze tola trochu řpěřchnišcho řrajinu pschěńdžechmj, hacž by řo to přěřhi řřacž mohřo.

Šřoncžnje jene njedželřte dopokřdnje do wuřłedženeho burřkeho řubřa řřechichmj, řiž trochu s boka mařeje wjeřři ležejche. Šdobom bě na řuble tež řorcžma. řasch napohřad bě tu řiřččze řerje dořčž wojeřřki, pschetož našcha čžřjodřa bě řrucze wobřonjena, řať řo mějachu řuřř burjo pschěd nami tola řuřř řřacha. Wjeře wřcheho řomđženja s řonjom řłejechmj a řo řa ředžřu přařchachmj. řež řadželachmj řebi na dworje řnyřdom mař wohěń, řo bychmj řo pschi nim trochu wuhřeli; pschetož do domu řastupicž řo bojachmj, řam mohři nař něřať popadnjčž. řako pať řo burř trochu dořho řotowasche, dha wucžezechmj jemu řuche řwinjatkř s řhřewa, wotrubnjchmj řwěřjeczu řłowu a powiřnjchmj je nad řłomjo, řo by řo trochu wokřmalřo. řa to položichmj je řiřččze řhřwřlu na wuhřo a řorhachmj řebi řotom čžasčze wot njeho. Šřwinjo bě njemóžnje řuche, ale mj řospodarjeř tójřřto řubřow řa nje řapřacžichmj.

Bě řiřom wokřlo řopokřdnja, duž řo s řhwatkřom na dalsche pucžowanje řotowachmj. řójřřto řbyřřneho mjařa běchmj řebi t ředřam pschiwřasali, ale na řonjach řiřččze nječechmj, řako nař nješbože pschěřhwata. řa wokřebje mějach řiřččze na řunje ře řbyřřami řwinjazeřo mjařa čžinicž, dokelž čžřřch řokřđu řokřřu řobu-wřacž. řunje pschiwřasowach mjařo na ředřo a čžřřch řo na řonja řyřdnjčž, řako řorcžmať pschiběřa, mje řa řyř pschimnj, řnať potorže a řo na mnje řłaknj. Wón řře čžřřche mje moricž, řehodla wřchě mořř napřnacž, řo byč řwojeřo nješpřčččelä psch-

wřnjł. řořřo mi tež řadži, pschetož ja řeho wo řemju řěřnjch, hacž wřcho wřřřřotasche. Wón něřřo njemóžnje wokřasche, řako jemu řrozach, řo řeho na mješčze řorju, dokelž je mje na řajře waschnje nadřpadnjł. Wř pschi řym řerje nješěřche, řako mi nješ-řabřř do myřřłow padže, řo nam najřřerje něřajřki řřach řrořř, řotřř je řorcžmařja řhřobřeho řčžinił. řehodla řeho puschčřich a na čželanjje pomyřřlich. ředř pať wocži posbězch, řako řyřu řokřatow řa řunom wuhřadach. Dwor bě potajřim řiřom wot nič wob-dath, a mj — řhubjeni. řa řhwatačř t rowarřřam, ale — řokřatowjo řiř řiřom řłekachř! řa mješčze buch tež ja řajath. Woni njemalo na mnje řwarjachu a řrozachřu mi ře řmjerčřu, dokelž běch řo s řospodarjom dajřł. Šřoncžnje pať mi tola řiwje-nje wostajichřu, jeno hacž do řoschle mje řeřłekachř, a tež tu mi řiřččze wřachřu, a mi řa to řostorřane řłunki pschicžřnjchřu. řa nořř dořřach řtare řřupnje, s řyřłow (řast) plečžene. Nějřto běch přořřer řotowj; řamoženje bě tež wřřitřke přjecž. Čželanjje nam wjele pomřale njeřř, pschetož něřřo řaťle řo dohřadachmj, řať řuche nařche řoniki řu pormo řym nařřchich nješpřčččelow.

řojich rowarřřchow běchřu řokřatowjo tež řiřom řyře řwuhřłekali a řim řeho řunjecza řtaru dřastřu řa to dali. Šřłornje, dřastřa, řjenjesh, wřřitřko bě na jedřnj řas přjecž! řokřatowjo řo njemalo řmějachřu, řako w nařřchj nadobje wokřlo řhřamowřčachřu a nješredřo řłote přřnjchřu. řoja řekřna mowřchěń bě tež přjecž; řaž djabol řo řokřať řchčžerjesh, řiž ju do řwojeřo dnyřřata řřnj. Wřřchřchemu řanonierej Wogelej wotřoržechřu tež řłebornej řressř s čžapřki. Dale wřachřu jemu řłajřččž, do řotřehož bě řebi wón wřchelaku nadobu řřřak, a rowđželachřu řeho wobřřah mješ řobu. Nějřřto wřđžachmj, řať řekřna řromadřa řjenjesh bě w nim byřa; bě to bohactřwo wot řřjoch řyřřaz, wřřitřke s řłostřw. řa řať řo řokřatowjo woschčžerjachřu, řako řłoto w řerdřach w řłaschčřu namalachřu! řajřki pschřpad řře řebi woni řokřđř džen pschējachřu. Bě to řa nič pscheměřnje wulke bohactřwo; nad řiř jřřřanjom bě to řlyřchecž. řomach řa Dońřkej řu řře řebi w řčžinowjch řětach dořhe lěta wo řym powjedali, řajře řřane bohactřwo řu řa jedřnj džen řjesřbóžnjm řřanzowřam wotewřali, a řať řu řim řtare řyřłowe řřupnje řa to podali.

řapokředřu nař řokřatowjo s řnutami s dwora wubřchřu, a mj dyrřjachmj čžinicž, řo jeno přjecž pschřńdžechmj. (Pschřodnje dale.)

Wřchelake s blřska a s daloka.

— Šřřjedřu pschěd řyřđženjom běřche řřal Wjedřřch řugust do Wudřřřina pschřjěł, řo by řwojich řřanjnjch wojakow w řazarethach wopřřať. Wón je we wřřitřch s řazarethach pobřł a pschččelne řłowa ře řřanjnjmi poredčžat. řazarethř wopřřawřřhi je řo řařo do řřežđžan s automobilom wřocžřł.

— řřřřki řejm je řo řhřomadřřł. Pschědřřřda řhřwalbne řłowa wo nařřchich řmžřřnjch wojakach poredčza a tu jenu myřł nařřchego řuda wuřbėřowasche, řo wutrajemj, donřž tu čžejřřu wójnu dořyčžerřřnj nješpřchewřnjemj.

— řřewuřřawajo nařř lubř řhřřor řo řřara a džela řa nařřch řud, řebi ani w nořř měra nješpopřchějo. W řańđženjm řyřđženju je řařo řola wójřřa w řłolřkej pobřł a řo řotom do řarřina wřocžřł.

— řalery w čžejřłocze wot 1 punda (500 gramow), řotřež běchřu po wosřewjenju pōřřa wot 1. hacž do 7. řebřuara t wot-pōřřłanjřu pschřpuschčžene, mōřřa řo něřřo dale řłacž, a budže to wěřčze wřřitřřim wřřana wěř, řotřřž čžedžřa řym řwojřm něřřto pōřřłacž, pschetož do pōřřpuntowřřch paktčřřłow dawa řo mařo řa-walřčž.

— Šřara pohřřebna řřřřej we Wojereřach, řotřař pschi dřōřř wot dwōřřniřčččřa do mějřta řřej na řřarřm pohřřebniřčččřu, je řo řjenje wobnowřla, a mja řo w nej řařo Wōže řłuzřby; wokřebje řo tež wōjřřke modřłřřke řodžřnj w nej wotđžerřřja.

řamolwřř ředaktor: J. Gólč. Šřoburedaktor: K. A. Fiedler.

Čžřřčččřer a nařładřřř: M. Smoleř.